

Om hvem der skal træde i Formandens Sted, naar denne har Forfald, se § 10, 1ste Punktum.

§ 12.

Som det vil ses, er det kun til Domsbehandling af Strafferetssager, „i hvilke Bevisførelse skal finde Sted for Landsretten,“ at denne skal holde Ting paa saadanne uden for dens Sæde liggende Steder, som Justitsministeren ved Anordning dertil fastsætter. Den Bevisførelse, hvorpaa der tænkes, er Bevisførelse angaaende det Forhold, som er Sagens Genstand, i Modsætning til Bevisførelse — ved den regulære Dokumentation eller paa anden Maade — for Sagens Behandling i en foregaaende Instans, og det, der ved de ovennævnte Ord udelukkes, er altsaa *dets* Ankesager, i hvilke Anken ikke omfatter Bedømmelse af Beviserne for Tiltaltes Skyld, og i hvilke der heller ikke skal føres Beviser for Landsretten vedrørende Strafudmaalingen, Spørgsmaal om Forældelse, Gentagelse osv., *dets* Kæremaal. — Det maa i øvrigt vel mærkes, at der ikke i nærværende Paragraf gives nogen Værnetingsregel. Paragrafens Regel gaar kun ud paa, at der skal afholdes Ting uden for Rettens almindelige Sæde, paa hvilke den Klasse Sager, den omhandler, *kan* behandles. Om de skulle behandles der, beror paa Landsrettens egen Bestemmelse, idet en Sag, der efter Værnetingsreglerne i Udkastet til den borgerlige Retspleje, Kapitel II, eller Instansfølgen overhovedet hører for vedkommende Landsret, gyldig kan behandles paa hvilket som helst af de Ting, som Landsretten afholder (jfr. herved Udkast til Lov om Strafferetsplejen §§ 216, sidste Stykke, 221, 2det Stykke Nr. 3, 222, 225 og 228).

Den Del af en Landsretskreds, der (jfr. Paragrafens 2det Punktum) i Anordningen henlægges til et af de deri fastsatte Tingsteder, udgør som saadan tillige en „Nævningekreds“ jfr. § 45, 2det Stykke.

At lade de i Medfør af § 59 i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje til Behandling uden for Landsrettens Sæde henviste Sager behandle og paakende ved de i øvrigt til Behandling af Straffesager bestemte, rejsende Afdelinger af Landsretten, vil formentlig ofte vise sig praktisk. Den her omhandlede Regel vil i øvrigt kunne medføre, at en saadan borgerlig Sag, der skal behandles uden for Landsrettens Sæde, finder sin Paakendelse ved en af 2 Landsdommere og en Underretsdømmer sammensat Ret. (se § 5, sidste Stykke).

Reglen i Paragrafens 3die Stykke er deri forskellig fra det tidligere Forslags tilsvarende Regel, at det efter denne var Justitsministeren, der skulde bestemme Tiden for de her omhandlede regelmæssige Tings Begyndelse. Da imidlertid Bestemmelsen heraf maa bero paa Forhold og Omstændigheder, som Rettens Justitiarius er nærmest til at kende, har man fundet det rimeligere at overlade Bestemmelsen til ham.

De „regelmæssige“ og „overordentlige“ Ting, hvorom der tales i Paragrafen, have kun Hensyn til selve Domsforhandlingen. Derimod kunne de forskellige Afgørelser, der kunne være at træffe af Landsretten eller dennes Formand under Domsforhandlingens Forberedelse, træffes ikke blot under, men ogsaa mellem disse „Ting“; Begæring derom vil da eventuelt være at fremsætte skriftlig, jfr. herved Udkast til Lov om Strafferetsplejen §§ 228 og 230.

§ 13.

Reglen i Paragrafens 3die Punktum om, at der i Tiden fra 1ste Juli til 31te August kun behandles Straffesager samt paatrængende borgerlige Sager fandtes ikke udtrykkelig udtalt i det tidligere Forslag. Saadan Retsferie kan imidlertid ikke undværes og holdes ogsaa overalt, hvor der haves mundtlig Procedure. Ved Højesteret har der altid været en længere Retsferie. I Tyskland varer „Retsferien“ fra 15de Juli til 15de September; i Frankrig fra 15de August til 15de Oktober; i England varer „den lange Retsferie“ fra 12te August til 24de Oktober. Naar en saadan Standsning i selve Rettens Virksomhed ikke kendes nu for Tiden ved de kollegiale Retter, ved hvilke Proceduren er skriftlig, beror dette paa, at denne Procesform muliggør; at de enkelte Dommeres Ferie kan ordnes af Retten som et rent indre Anliggende uden at paavirke selve Retsmøderne.

§ 14.

Om de Grunde, der have foranlediget den Ordning af Underretterne, der hjemles i nærværende Paragraf og den Udkastet vedføjede Liste, henvises til de alm. Indledningsbemærkninger under 3.

§ 15.

De „Retshandlinger“, hvortil Paragrafen sigter, ere særlig Fogedforretninger, Skifte og Tvangsauktion; Forligsmægling,